

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 2C/131/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414203161
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2015:8414203161.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v právnej veci navrhovateľa L.. A. Ž., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, XXX XX G., právne zastúpený JUDr. Jaroslavom Bódišom, advokátom so sídlom Humenská 18, 040 11 Košice 2, proti odporcovi Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, právne zastúpený Beňo & Partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, o neplatnosť zmluvy o pôžičke a vydanie bezdôvodného obohatenia takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že Zmluva o pôžičke č. 134071 uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom dňa 30.9.2009 je neplatná.

II. Súd žalobu ohľadom povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi 248,01 € s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 21.5.2014 do zaplatenia z a m i e t a.

III. Odporca je povinný uhradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 910,99 € do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ žiadal, aby súd vyslovil, že zmluva o pôžičke č. 134071 uzatvorená medzi ním a odporcom dňa 30.9.2009 je neplatná a zaviazal odporcu zaplatiť mu 248,01 eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 21.5.2004 do zaplatenia a trovy konania. Uviedol, že dňa 30.9.2009 uzatvoril s odporcom zmluvu o pôžičke č. 134071 na základe poskytol odporca navrhovateľovi finančnú hotovosť vo výške 600,- eur s tým, že navrhovateľ bol povinný uvedenú hotovosť ako aj ďalšie poplatky odporcovi vrátiť v 48 mesačných splátkach po 20,79 eur. Riadne uhradil pôžičku vrátane poplatkov spolu vo výške 997,92 eur. Mal zato, že zo strany odporcu bol uvedený do omylu v niekoľkých bodoch. Zmluva má označenie ako zmluva o pôžičke napriek tomu, že vykazuje jednoznačne znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere a príloha k uvedenej zmluve o pôžičke má označenie formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a citoval § 2 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z. platné v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru s výnimkou podľa odseku 2 nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery, za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a zákona. V zmysle úrokovej miery úverov zverejnenej Národnou bankou Slovenska hodnota miery úveru v čase uzatvorenia zmluvy o poskytnutí pôžičky predstavovala 12,96 %, čo podľa cit. ust. Nariadenia vlády malo predstavovať 25,92 % a nie 29,22 % ako to požadoval odporca

v zmysle zmluvy o pôžičke. V tejto časti obchádzal odporca zákon, čím poškodil navrhovateľa tak, že získal bezdôvodné obohatenie minimálne vo výške 248,01 eur.

Zmluva o pôžičke podľa názoru navrhovateľa obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky vymedzené v ustanovení § 53 ods. 4 písm. a), k) Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), keď v zmysle obchodných podmienok, ktoré tvoria súčasť zmluvy, v bode 12.1 sa hovorí, že odporca je oprávnený v prípade predčasného vyplatenia čiastky pôžičky požadovať od navrhovateľa poplatok vo výške 4 % z predčasne splatenej čiastky a v bode 12.2 je zakotvené, že odporca je oprávnený požadovať od navrhovateľa v prípade omeškania sa navrhovateľa s úhradou splátky zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky. Okrem zmluvnej pokuty má odporca aj nárok na úroky z omeškania. Podľa bodu 9.3 všeobecných obchodných podmienok je zakotvená podmienka, že navrhovateľ nie je oprávnený bez súhlasu odporcu jednostranne si započítať si svoju pohľadávku, oproti pohľadávke odporcu. Táto podmienka je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. m) Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu podpísania zmluvy o pôžičke. V prípade čiastočného alebo úplného nesplnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutia v obdobných veciach a to Krajského súd Prešov v sp. zn. 18Co 109/2011, 3 Co3/2011, 6Co 113/2010. Podanou žalobou si uplatnil aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s úrokmi z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ počnúc nasledujúcim dňom po podaní žaloby, teda od 21.5.2014. K žalobe pripojil zmluvu o pôžičke č. 134071 z 30.9.2009, formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, všeobecné obchodné podmienky, doklady o úhradách, úrokovú sadzbu ECB úrokovej miery úverov.

Odporca vo vyjadrení k žalobe o ochrane spotrebiteľa uviedol, že podľa jeho názoru Žiadosť a zmluva a poskytnutí pôžičky č. 7053941 zo dňa 31.3.2009 uzatvorená medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v celkovej výške 600,- eur je dojednaná v súlade s platným právom, je dostatočne určitá a obsahuje zhodné prejavy vôle účastníkom konania byť ňou za dojednaných podmienok viazaný a za žiadnych okolností neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné podmienky podľa § 53 a nasl. OZ tak, ako sa domnieva navrhovateľ. Poukázal na skutočnosť, že zmluva je podľa § 2 Zákona č. 258/2001 Z. z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákonnej definície. Citoval toto ustanovenie konkr. § 2 písm. a) a písm. b) uvedeného zákona. V tejto súvislosti poukázal na to, že bez ohľadu na označenie právneho úkonu je potrebné vnímať tento podľa obsahu, z čoho vyplýva, že sa jedná bez pochyb o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom táto zmluva má všetky podstatné obsahové náležitosti ustanovené zákonom. Citoval tiež ust. § 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z. a § 7a ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z. z.. Poukázal na maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanú zo súhrnných údajov o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2009 podľa Nariadenia vlády SR v ktorom sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.8.2009 do 15.11.2009 a uviedol, že pre výpočet maximálnej výšky odplaty podľa Zákona č. 258/2001 Z. z. v nadväznosti na § 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z. bol rozhodujúci údaj uverejnený na web stránke Ministerstva financií SR <http://www.finance.gov.sk/default.aspx?CatID=6865> v zmysle ktorého pre daný typ spotrebiteľského úveru, aký bola poskytnutý na základe zmluvy, bola maximálne výška odplaty stanovená na 46,38 %, pričom na zmluve bol dojednávaný úrok rovnajúci sa RPMN vo výške 29,22 %. Žalobné námietky ohľadom nezákonne dojednanej odplaty v zmluve o pôžičke ohľadom RPMN sú zo strany navrhovateľa neopodstatnené. Odporca ako veriteľ dojednal s navrhovateľom ako dlžníkom odplatu v súlade so zákonom a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Zo strany odporcu nedošlo za žiadnych okolností k obchádzaniu zákona, tak ako sa domnieva navrhovateľ. Pokiaľ ide o námietky ohľadom tých skutočností, že zmluva o pôžičke by mala obsahovať neprijateľné podmienky uviedol, k napadnutému bodu 12.1 všeobecných obch. podmienok, ktorý upravoval poplatok za predčasné splatenia spotrebiteľského úveru vo výške 4 % z predčasne splatenej čiastky, že toto ustanovenie je v súlade so zákonom, nejedná sa o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľnú podmienku. Poukázal na § 6 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého výška poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti môže byť najviac vo výške 4 % predčasne

splatenej čiastky spotrebiteľského úveru. Tento poplatok nesmie prekročiť polovicu nároku spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom podľa ods. 1.

Pokiaľ ide o napadnutý bod 12.2 kde bolo dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 10 % z dlžnej splátky za súčasnej kumulácie s úrokom z omeškania, odporca uviedol, že takáto kumulácia je súkromno-právnych zmluvách prípustná. Všetka doposiaľ známa judikatúra súdov ju pripúšťa. Súčasne žiadny predpis na ochranu spotrebiteľa túto kumuláciu nezakazuje. Zákon teda nevylučuje, aby porušenie jednej a tej istej povinnosti bolo sankcionované dva krát, teda zmluvnou pokutou aj úrokmi z omeškania. Zmluvná pokuta je zabezpečovací inštitút záväzkového práva ako taká, má úplne odlišnú funkciu ako úrok z omeškania. Je odvodená od subjektívneho porušenia zmluvnej povinnosti, úrok z omeškania je odvodený od objektívneho porušenia povinnosti plniť peňažný záväzok včas a jedná sa o zákonnú sankciu pre prípad omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu. Platným právom nie je vylúčené kompenzovať si prípadnú škodu nad rozsah úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty. Aj náhradou škody v podobe ušlých výnosov v prípade ak nie sú kryté úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou. Podrobnejšie sa odporca vo vyjadrení venoval inštitútu zmluvnej pokuty ako štandardným zabezpečovacím inštitútom slovenského záväzkového práva prostredníctvom ktorej zmluvná strana vyžadujúca splnenie určitej záväzkovej povinnosti je oprávnená vymieniť pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu. Jedná sa teda o dohodu určenú peňažnú sumu, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade porušenia povinnosti, ktorej splnenie vyplýva zo zabezpečovanej zmluvy, predstavuje sankciu zato, že jedna zo zmluvných strán poruší dojednanú záväzkovú povinnosť. Záväzkovou povinnosťou navrhovateľa ako dlžníka vyplývajúcou zo zmluvy o pôžičke, jeho povinnosť splácať splátky spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy o pôžičke riadne a včas, v prípade porušenia tejto záväzkovej povinnosti si zmluvné strany dojednali zmluvnú pokutu. Táto je legitímnym nástrojom odporcu ako veriteľa zabezpečiť si splnenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o pôžičke. Pokiaľ ide o výšku zmluvnej pokuty 10 % z výšky omeškanej splátky má odporca zato, že nie je neprimeraná, nakoľko pri dojednanej výške mesačnej anuity splátky vo výške 20,79 eur tu zmluvná pokuta predstavuje sumu 2,07 eur, čo podľa jeho názoru nie je neprimeranou sankciou.

K napadnutému bodu 9.3 všeobecných obch. podmienok, kde sa upravovalo započítanie pohľadávok zo strany navrhovateľa ako dlžníka uviedol odporca, že toto ust. nespadá pod skutkovú podstatu neprijateľných podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. m), tak ako sa domnieva navrhovateľ, nakoľko toto zmluvné dojednanie by napĺňalo znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v prípade, len ak by zo strany odporcu ako dodávateľa nedošlo k riadnemu a včasnému splneniu záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy - primárny predpoklad. Zmluvou o pôžičke sa odporca ako veriteľ zaviazal poskytnúť za tam dojednaných podmienok spotrebiteľský úver vo výške 600,- eur, tento svoj záväzok v celom rozsahu splnil a preto z uvedeného dôvodu sa nemôže jednať o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Citoval uvedené ustanovenie § 53 ods. 4 písm. m) OZ vzhľadom na uvedené mal zato, že nárok uplatňovaný žalobou je v celom rozsahu nedôvodný, a to jednak preto, že zmluva o pôžičke má všetky zákonom predpísané obsahové náležitosti tak ako je to uvedené v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, je dojednaná v súlade s platným právom, je dostatočne určitá, obsahuje zhodné prejavy vôle účastníkov tohto konania byť ňou za dojednaných podmienok viazaný a za žiadnych okolností neobsahuje ustanovenie, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné podmienky podľa ust. § 53 a nasl. OZ, tak ako sa to domnieva navrhovateľ, preto žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat ho k náhrade trov konania. K vyjadreniu pripojil maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanú zo súhrnných údajov o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2009 podľa Nariadenia vlády SR, ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru platnú pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.8.2009 do 15.11.2009.

Na pojednávaní právny zástupca navrhovateľa trval na podanom návrhu, uviedol, že žalovaný si zamieňa pojmy RPMN s ročnou úrokovou sadzbou. Uvádza sa úroková miera 29,22 % a v zmysle pripojených listinných dôkazov mohla byť maximálne 25,92 %. Naďalej zotrval na všetkých tvrdeniach, na tom, že nimi napádané zmluvné podmienky uvedené v zmluve sú neprijateľné zmluvné podmienky. S tým čo boli narychlo oboznámení ohľadom vyjadrenia odporcu, uviedol, že je to len jeho názor. Rozhodnutia súdov a to aj pokiaľ sa jedná o ročnú úrokovú sadzbu a zmluvnú pokutu, formu v akej boli predložené a vypracované zmluvné podmienky, ktoré si musel zväčšiť a aj tak sú nečitateľné, spôsob akým zmluva bola uzavretá, že jeho klient nebol riadne poučený a oboznámený ani s podmienkami ani s údajmi v zmluve, napr. ako odporca dospel k priemernej RPMN opodstatňujú vyhovenie návrhu.

Navrhovateľ sa pripojil k vyjadreniu právneho zástupcu, uviedol, že súrne potreboval finančnú hotovosť, pretože mal chorú dcéru na rakovinu. Nebola to jediná pôžička, mal tri pôžičky u odporcu a žaluje len tú, ktorá nebola ešte premlčaná. Mal zato, a vychádza z vyjadrenia štátnej tajomníčky, že spoločnosť Quatro porušuje podmienky dané zákonom, absolútne nerešpektuje už právoplatné rozhodnutia súdov. Nemal vedomosť či aj teraz, jemu došlo ponuka na uzavretie zmluvy, išiel do VÚB banky, pracovníčka banky dopísala do zmluvy údaje, žiadala občiansky a vodičský preukaz a absolútne nič mu nevysvetlila. Nevedel čo má VÚB spoločné so spoločnosťou Consumer Finance Holding, ale prax bola takáto. Za neserióznym považoval a postup odporcu, že na poslednú chvíľu doručil vyjadrenie k žalobe a právny zástupca nemal možnosť sa s tým oboznámiť.

Právny zástupca odporcu so žalobou nesúhlasil, poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe, na pripojené úrokové miery úverov, porovnával dvojnásobok úrokových mier a nie RPMN pre daný typ spotrebiteľských úverov, pričom v zmluve je uvedená výška odplaty 29,22 % a pre tento typ spotrebiteľských úverov bola určená na 73,43 %. Zmluva určite neobsahuje také neprijateľné zmluvné podmienky, aby mohla byť ako celok vyhlásená za neplatnú.

Právny zástupca navrhovateľa ešte dodal, že prečítal 6. odsek zmluvy, kde je text taký malý, a toto ustanovenie aj dôkazom toho, že núti klienta aj k ďalším službám, o ktoré nemá záujem. Je tu povinné poistenie úveru, pričom má vlastnú skúsenosť, že platenie poisťky je dobrovoľné. Uviedol, že sa písomne vyjadri k vyjadreniu odporcu. Žiadal, aby tento preukázal, ako dospel k výške RPMN aj k priemernej úrokovej sadzbe. Právna zástupkyňa odporcu nesúhlasila s tým, žeby navrhovateľa bol nútený k poisteniu, poukázala na článok 4, v ktorom je okienko "odmietam poistenie", ktoré nebolo zaškrtnuté, navrhovateľ ho mal možnosť odmietnuť.

Na základe pokynov súdu v zmysle uznesenia z pojednávania právny zástupca súdu predložil ďalšie písomné vyjadrenie a uviedol, že pokiaľ ide o otázku určenia výšky úrokovej sadzby, že táto je sadzbou, ktorá určuje výšku úroku splácanú dlžníkom veriteľovi ako odmenu za dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, je otázkou cenotvorby veriteľa a zároveň je vecou dohody medzi veriteľom a dlžníkom. Vzhľadom na § 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 ktoré ustanovuje maximálnu výšku odplaty a v zmluve stanovenej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 29,21 % mal zato, že úroková sadzba bola stanovená v súlade so zákonom. Okrem toho podľa § 53 ods. 1 OZ druhá veta je cena plnenia vylúčená zo skúmania, či je zmluvné dojednanie prijateľné/neprijateľné podľa spotrebiteľského práva.

Pri otázke výpočtu RPMN uviedol, že to sa rovná úrokovej sadzbe a to znamená, že nie sú vyberané žiadne iné poplatky a podobne. Podľa § 2 písm. d) Zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumie sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. Táto základná rovnica vyjadruje rovnosť poskytnutého úveru na jednej strane a splátok a nákladov na druhej strane. V prejednávacom prípade je nákladom úveru len úrok. Z uvedeného dôvodu nie je potrebný žiaden osobitný výpočet. Pri priemernej RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) Zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15. kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Opätovne poukázal na údaje zverejnené na web stránke Ministerstva financií SR, v zmysle ktorého priemerná RPMN pre daný typ spotrebiteľského úveru bola vo výške 37,93 % tak, ako je to uvedené v Žiadosti a zmluve o poskytnutí pôžičky č. 134071.

Právny zástupca navrhovateľa doručil súdu písomné vyjadrenie k podaniu žalovaného k žalobe, v ktorom uviedol, že odporca zo dňa 30.6.2015 prezentuje, že zmluva o pôžičke je dojednaná v súlade s platným právom, je určitá, a neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S týmto nesúhlasil, nakoľko ročná úroková sadzba uvedená v zmluve o pôžičke je vo výške 29,22 % p. a., pričom úroková sadzba za spotrebiteľské úvery poskytované bankami v septembri 2009 predstavovala 15 % p. a. čo je v rozpore s dobrými mravmi,

keďže žalovaný požadoval úrok o viac ako 14 % vyšší. Rozpor s dobrými mravmi konštatuje aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009 kde uvádza, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Takýto názor zastáva aj Krajský súd Prešov ktorý vyjadril vo svojom rozsudku 3Co 3/2011 kde sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky 28,97 % sú neprimerane vysoké, prevyšujú úroky v bankách vo viac ako 100 %. Rovnako poukázal v tejto súvislosti aj na rozsudky KS PO 3Co 151/2013, 3Co 67/2008, 5Co 133/2014. Právny zástupca navrhovateľa ďalej konštatoval, že podľa odporcu nebola prekročená maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Na margo tohto poukázal právny zástupca navrhovateľa na rozsudok KS PO pod sp. zn. 5Co 104/2014 kde sa uvádza k odvolacej námietke žalobcu v ktorej poukázal na maximálnu výšku odplaty vypočítanú zo súhrnných údajov o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2010, ktorá podľa tvrdenia žalobcu bola 76 % a preto úrok dohodnutý so žalovaným bol o polovicu nižší ako odplata podľa prehľadu a odvolací súd konštatuje nedôvodnosť tejto odvolacej námietky jednak z dôvodu, že zmluva o úvere bola uzavretá v 4. štvrtroku 2010 a nie v 1. štvrtroku. Na údaje, ktoré žalobca poukázal a zároveň odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ nerozlišuje inštitút úrokovej sadzby, t.j. úroky za poskytnutý úver a inštitút RPMN. Zákonodarca stanovil administratívny na RPMN, nie na úroky. RPMN zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania, ide o celkové náklady na úver. V prípade, že ak by žalobca poskytoval údaje o maximálnej výške odplaty za poskytnutie spotr. úveru týkajúce sa obdobia 4. štvrtroku 2010 uvedené by nemalo vplyv na správny záver súd prvého stupňa o tom, že dohoda o výške úrokov je v rozpore ust. § 39, teda prieči sa dobrým mravom a takýto úkon je absolútne neplatný. Ďalej uviedol, že pre stanovenie výšky odplaty je jedným z dôležitých atribútov aj ročný úrok, ktorý je však v zmluve o pôžičke ktorá je predmetom tohto konania, dohodnutý v rozpore so zákonom, čo robí právny úkon absolútne neplatným. Nesprávnym uvedením RPMN uviedol žalovaný žalobcu do kvalifikovaného omylu týkajúceho sa podstatných okolností o skutočnej cene úveru. Odporca prezentoval vo vyjadrení, že sa nemôže jednať o neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v bode 12.1 všeobecných obchodných podmienok ak veriteľ požaduje za predčasné splatenie úveru poplatok vo výške 4 % z predčasne splatenej splátky. Obhajoval tiež kumuláciu zmluvnej pokuty a úroku z omeškania. Navrhovateľ je názoru, že kumulácia týchto dvoch sankcií vo výške tak, ako je uvedená vo všeobecných obch. podmienkach v zmluve je v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti so zmluvnou pokutou poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co 151/2013 kde sa uvádza, že dohodnutá zmluvná pokuta 10 % z každej omeškanej splátky a úroky z omeškania 0,01 % denné súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto absolútne neplatnú s poukazom na § 53 ods. 4 OZ. Rovnaký názor Krajský súd zaujal aj v rozsudku 3Co 3/2011. Tiež Okresný súd Kežmarok v rozsudku 4C 89/2011 konštatoval, že navyše súd dojednanie o zmluvnej pokute vo výške 8 % z každej splátky nie za ročné úrokové obdobie, ale už po 30. dňoch omeškania (bod V.-3 VÚP) a to popri úrokoch z omeškania vo výške 0,08 % denne (29,2 % ročne) považuje za neprijateľnú podmienku a preto absolútne neplatnú. Okresný súd Kežmarok v rozsudku pod sp. zn. 2C 111/2013 konštatuje, že uplatňovanú zmluvnú pokutu navrhovateľ požaduje v zmysle článku XII. bod 12.3 VOP. Tieto obchodné podmienky sú vyhotovené drobným a nahusteným písmom tak, že voľným okom je ich text nečitateľný. Je preto na zvážení, pokiaľ aj tieto obchodné podmienky, boli predložené odporcovi či tento mal dostatok času a možnosť oboznámiť sa s celým ich obsahom a pochopiť význam podmienok v nich uvedených. Ide o pomerne dlhý text obsahujúci množstvo odbornej právnej terminológie. Pokiaľ v tomto texte sú uvádzané dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a zmluva neobsahuje výslovné upozornenia na tieto nároky, nemožno ich navrhovateľovi priznať pre rozpor s dobrými mravmi. Toľko z citácie uvedených rozsudkov.

Odporca vo vyjadrení tiež uviedol, že ustanovenie ohľadne bodu 9.3 VOP zmluvy o pôžičke nespadá pod neprijateľné podmienky, podľa § 53 ods. 4 písm. m), pričom odporca neuviedol predpis, ktorý mal na mysli. Pokiaľ mal na mysli Občiansky zákonník potom navrhovateľ uvádza, že neobstojí názor, že o neprijateľnú podmienku by sa jednalo iba v prípade, ak by zo strany odporcu ako dodávateľa nedošlo k riadnemu a včasnému splneniu záväzku. To, či nastane situácia ohľadom nesplnenia záväzku odporcu alebo nie, nemôže mať vplyv na to, že uvedená podmienka je zakotvená vo VOP, pričom je ňou odporca viazaný, napriek tomu, že je v rozpore so zákonom. Navrhovateľ uviedol aj na pojednávaní 7.7.2015, že Zmluva o pôžičke zo dňa 30.9.2009 obsahovala ďalšie neprijateľné podmienky, keď poskytnutie úveru bolo podmienené aj uzatvorením poistenia splácania úveru navrhovateľom a taktiež aj vyhlásenie v bode VI. Zmluvy o pôžičke, že žalobca žiada o poskytnutie úverového rámca a vydanie kreditnej platobnej karty VÚB a.s.. Teda plnenie zo strany odporcu bolo podmienené aj ďalším službami, o ktoré navrhovateľ

nemal záujem, avšak inak by mu nebola poskytnutá finančná hotovosť. Právny zástupca navrhovateľa v tomto stanovisku poukázal tiež na Smernicu č. 93/13/EHS, kde konštatoval, že:

1. Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.
2. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.
3. Príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Príloha Smernice č. 93/13/EHS obsahuje podmienky uvedené v článku 3 ods. 3. Ide o podmienky, ktorých zmyslom, alebo účinkom je:

- a) vylúčenie alebo obmedzenie právnej zodpovednosti predajcu alebo dodávateľa v prípade smrti alebo zranenia spotrebiteľa spôsobeného konaním alebo opomenutím predajcu alebo dodávateľa,
- b) neprimerané vylúčenie alebo obmedzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa vo vzťahu k predajcovi alebo dodávateľovi, alebo inej strane, v prípade celkového alebo čiastočného neplnenia alebo neprimeraného plnenia akýchkoľvek zmluvných záväzkov predajcu alebo dodávateľa, vrátane možnosti úhrady dlhu predajcovi alebo dodávateľovi na započítanie nároku, ktorý si môže voči nemu uplatniť spotrebiteľ,
- c) vypracovanie dohody zaväzujúcej spotrebiteľa v prípade, že poskytovanie služieb predajcom alebo dodávateľom podlieha podmienkam, ktorých plnenie závisí len od jeho vlastnej vôle,
- d) umožniť predajcovi alebo dodávateľovi ponechať si sumy zaplatené spotrebiteľom, keď spotrebiteľ rozhodne neuzatvorí alebo neplní zmluvu, bez poskytnutia zodpovedajúcej čiastky náhrady spotrebiteľovi zo strany predajcu alebo dodávateľa, ktorí sú stranou vypovedajúcou zmluvu,
- e) požadovať od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu,
- f) oprávniť predajcu alebo dodávateľa odstúpiť od zmluvy podľa voľného uváženia, pričom rovnaká možnosť sa neposkytne spotrebiteľovi alebo umožniť predajcovi alebo dodávateľovi ponechať si sumy zaplatené za ešte nedodané služby, pričom je to sám predajca alebo dodávateľ, ktorý odstupuje od zmluvy,
- g) umožniť predajcovi alebo dodávateľovi vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej doby okrem prípadov, keď sú vážne dôvody na takéto vypovedanie,
- h) automatické predĺženie zmluvy na dobu určitú, ak spotrebiteľ nenaznačí iné, keď termín na vyjadrenie spotrebiteľovej vôle predĺžiť zmluvu je neprimerane krátky,
- i) neodvolateľne zaviazať spotrebiteľa k podmienkam, s ktorými sa skutočne nemohol oboznámiť pre uzavretím zmluvy,
- j) umožniť predajcovi alebo dodávateľovi jednostranne meniť zmluvné podmienky bez právneho dôvodu, ktorý je uvedený v zmluve,
- k) umožniť predajcovi alebo dodávateľovi jednostranne meniť bez právneho dôvodu akékoľvek vlastnosti výrobku alebo služby, ktoré majú byť zabezpečené,
- l) umožniť stanovenie ceny za tovar v momente dodania alebo umožniť predajcovi tovaru alebo dodávateľovi služieb zvýšiť ich cenu bez toho, aby sa v oboch prípadoch poskytlo spotrebiteľovi zodpovedajúce právo zrušiť zmluvu, ak je konečná cena príliš vysoká v porovnaní s cenou dohodnutou pri uzavretí zmluvy,
- m) poskytnúť predajcovi alebo dodávateľovi právo určiť, či sú tovar alebo služby dodávané v súlade so zmluvou alebo poskytnúť im výlučné právo na výklad ktorejkoľvek podmienky zmluvy,
- n) obmedziť povinnosť predajcu alebo dodávateľa dodržať záväzky uzatvorené ich obchodnými zástupcami alebo podriať tieto záväzky požiadavke splnenia osobitnej náležitosti,
- o) zaviazať spotrebiteľa k splneniu všetkých povinností, keď predajca alebo dodávateľ neplnia svoje,
- p) poskytnúť predajcovi alebo dodávateľovi možnosť previesť ich práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy v prípade, že to vedie k obmedzeniu záruk spotrebiteľa bez jeho súhlasu,
- q) neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.

Rozsudky na ktoré právny zástupca navrhovateľa poukázal v predmetnom vyjadrení k tomuto vyjadreniu tiež pripojil.

Na pojednávaní, ktoré bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku právna zástupkyňa odporcu vo vzťahu k vyjadreniu navrhovateľa uviedla, že nesúhlasia s tvrdením, kde sa poukazuje na ročnú úrokovú sadzbu, pričom navrhovateľa uvádza úrokové miery poskytované bankami, ona poukázala na to, že odporca nevystupuje v postavení banky. Takisto poukázala na to, že predmetom porovnávania nemá byť ročná úroková sadzba ale RPMN. Vo vzťahu k petitu žaloby a to určenie neplatnosti o pôžičke uviedla, poukazujúc na ust. § 41 OZ, podľa ktorého, ak sú neplatné niektoré časti zmluvy, tak by sa mala určiť neplatnosť týchto častí a nie neplatnosť celej úverovej zmluvy. Neplatnosť celej úverovej zmluvy by mala byť posledná možnosť. Mala zato, že zmluva neobsahuje také zmluvné podmienky, aby bola vyhlásená celá zmluva za neplatnú. Ak by súd uznal argumentáciu navrhovateľa o neprijateľných zmluvných podmienkach, a posúdil, že sú neprijateľné, mala zato, že neplatnou by sa mala stať výlučne neprijateľná zmluvná podmienka a nie celá zmluva. Poukázala aj na Nález Ústavného súdu z 3.7.2008 rozhodnutie 242/07, v zmysle ktorého základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť celej kúpnej zmluvy pred takou, ktorá zakladá neplatnosť celej zmluvy. Poukázala tak na zásadu oddeliteľnosti zmluvných podmienok vo vzťahu neplatnosti celej zmluvy, v ostatnom sa pridrižovala vyjadrení v priebehu konania a žiadala žalobu zamietnuť, zaviazat' navrhovateľa na náhradu trov konania.

Právny zástupca navrhovateľa reagoval na vyjadrenie s tým, že podrobne v písomnom vyjadrení uviedol rozhodnutia súdov SR, ktoré vyhlásili zmluvy o poskytnutí úveru nebankových spoločností za absolútne neplatné, najmä však poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1NCdo 1/2009. Mal zato, že zmluva ako taká, by mala byť vyhlásená za neplatnú, keďže ročná úroková sadzba nezodpovedá ročnej úrokovej sadzbe vyhlásenej Národnou bankou, čo sa týka RPMN odporca nepredložil žiaden dôkaz o spôsobe výpočtu, akým spôsobom sa dopracoval k danej výške. Zmluva o poskytnutí pôžičky obsahovala ďalšie služby, ktoré bol jeho mandant povinný prijať, čo je podľa názoru v rozpore s platnou právnou úpravou, ako aj v rozpore so Smernicou č. 93/13 EHS ohľadne nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 248,01 eur s 5,52 % úrokom z omeškania poukázal na znenie žaloby, kde dostatočne presne rozviedol dôvod, ktorý podľa jeho názoru preukazuje opodstatnenosť nároku. Žiadal žalobe vyhovie.

Z výsledkov vykonaného dokazovania, z výsluchu navrhovateľa, z vyjadrení právnych zástupcov, účastníkov, zo zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 134071 z 30.9.2009, z formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zo všeobecných obchodných podmienok, z dokladov o úhradách, z úrokových mier o úveroch, z úrokových sadziieb ECB, z písomných vyjadrení právnych zástupcov účastníkov, pripojených rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd preukázané, že navrhovateľ a odporca dňa 30.09.2009 uzavreli zmluvu o pôžičke č. 134071, predmetom ktorej bola schválená výška pôžičky 600,- eur. Výška mesačnej splátky bola dohodnutá na sumu 30,79 eur, ročná úroková sadzba v zmluve, rovnako ako aj RPMN bola stanovená výškou 29,22 %, sadzba poistenia 2,9 %, priemerná hodnota RPMN 37,93 %, konečná splatnosť 48 mesiacov, celková suma pôžičky 968,60 eur a mesačná výška poistenia 0,59 %.

Súd v prvom rade zistil, že ide o spor vo veci spotrebiteľských zmlúv. Hoci napadnutá zmluva je označená ako zmluva o pôžičke, jednoznačne ale ide o zmluvu podľa špeciálnej normy o spotrebiteľských úveroch / zák. č. 258/2001 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov / s tým, že problematika spotrebiteľských zmlúv bola / a je / upravená kombinovane ešte aj v zákone o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a tiež aj v Občianskom zákonníku, či aj ďalších zákonoch, pričom pri ich aplikácii je v centre záujmu najmä materiálnoprávna ochrana práv spotrebiteľa, a to v súlade s cieľmi, resp. zámermi EÚ, ktoré boli deklarované v smernici Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o spotrebiteľských úveroch a smernice 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

To, že túto úverovú zmluvu je nutné považovať za zmluvu spotrebiteľskú, možno usúdiť aj zo samotného obsahu smernice Rady, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje ako "spotrebiteľa", a tiež o prepojení smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o spotrebiteľských úveroch a smernice 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Možno to usúdiť napr. aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, napr. C-76/2010 zo 16. novembra

Pohotovosť / Korčkovská, Mohamed Aziz vs Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa Catalunyaacaixa , a iné, kde sa deklarovala jednoznačne platnosť smernice 93/13/EHS.

Predmetná vec sa tak jednoznačne týka práva Európskej únie (smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; ďalej „smernica“). Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov. Treba povedať, že ak sa neberie do úvahy výber sumy úveru a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v zákonoch, najmä v ustanovení § 54 Občianskeho zákonníka a nasledujúcich. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25,26,27, rozsudok C-240/98 až C-244/98 , C - 240/98 Oceáno GrupoEeditotiale, C 76/10 Pohotovosť - Korčkovská).

Niet pochybnosti ani o súlade ustanovenia § 54 Obč. zák. s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča smernica Rady 93/13 /EHS (čl.8 smernice Rady 93/123 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa, (napr. rozsudok Súdneho dvora vo veci Monte de Piedad ca Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios C-484/08).

Uvedené právne názory sú roky aplikované stabilne v rozhodovacej činnosti súdov SR či ČR . (napr. Krajský súd Banská Bystrica, sp. zn. 17CoE/2/2010 a mnoho iných).

Ďalej sa súd zaoberal, keďže ide určovaciu žalobu, či existuje vôbec naliehavý právny záujem na určení neplatnosti takej zmluvy, v zmysle § 80 písm. c) O .s. p., pričom konštatuje nasledovné:

Za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia (napr. aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 224/2008).

Naliehavý právny záujem je daný najmä, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo navrhovateľa a bez tohto určenia by jeho právne postavenie bolo neisté. Pre určovací návrh [§ 80 písm. c) O. s. p.] je charakteristická jeho preventívna povaha: jeho miesto (uplatnenie) je predovšetkým tam, kde ním možno odstrániť stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu, ak k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť iným vhodným právnym prostriedkom, tiež v prípadoch, keď určovací návrh účinnejšie ako iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jeho prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu, ktorá vytvára právny rámec a je zárukou odvrátenia alebo obmedzenia budúcich sporov účastníkov.

Právny záujem je naliehavý ale najmä tým, že žalobca môže dosiahnuť odstránenie spornosti a ochrany svojich práv a oprávnených záujmov a žalovaným petitom môže dosiahnuť úplné a definitívne odstránenie spornosti práva alebo neistoty v žalovanom právnom vzťahu, i s ohľadom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia...A nápravu porušených práv takto dosiahnuť aj u ostatných subjektov, ktoré majú obdobné zmluvy so žalovaným.

Pri skúmaní podmienok uvedených v § 80 písm. c / O. s. p., umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere, pôžičke má žalobca - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev, v nie poslednom rade i domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je napr. jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). Jeho postavenie sa stane istejšie, nebude

vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty; ktorá je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a to tiež aj v súvislosti, ak sa právny úkon prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť ho stanoviť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami (rozhodnutie NS SR 1 MCdo 1/2009).

Naliehavý právny záujem žalobca podľa súdu preukázal , keďže boli porušené jeho práva a zákon, prvotne aj samotným znením O. s. p. - § 1 až 3 - podľa ktorých Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, výchova na zachovávanie zákonov ,čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Súdny dbajú na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb. Súdna konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo porušené. Okrem vyššie uvedeného verejného záujmu na ochrane spotrebiteľa je aj cieľom uplatniť reálnu satisfakciu podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z. z. a taktiež sleduje , aby spotrebiteľa súd zbavil účinkov neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle čl. 6 ods.1 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách . Naliehavý právny záujem vyplýva nakoniec aj z § 153 ods.4 O. s. p.

Pritom základné právo občana - spotrebiteľa aj na ochranu inter alia pred nekalými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplýva najmä z Charty základných práv Európskej únie (čl. 98.). V záujme naplnenia tohto jedného zo základných práv v Európskej únii : "politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa , pričom je treba využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala prepotrebná dôvera spotrebiteľov v trh a aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali .Tomuto právu zodpovedá povinnosť štátu garantovať vysoký stupeň ochrany práv spotrebiteľov a postarať sa, aby spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky nezaťažovali" (čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len "smernica 93/13"). Pričom Súdna dvor Európskej únie v rozsudku C-40/08 ASTURCOM ,čl. 51 judikoval dokonca, že čl. 6 smernice treba považovať za kogentné ustanovenie. Nemožno teda nechať bez povšimnutia tento článok v rozsudku, v ktorom súdna dvor mu priznal silu kogentnej normy : " Ako bolo pritom pripomenuté v bode 30 tohto rozsudku v prejednávanej veci, je potrebné spresniť, že čl. 6 ods. 1 smernice 93/13 predstavuje kogentné ustanovenie." Okrem toho je potrebné uviesť, že podľa ustálenej judikatúry Súdného dvora táto smernica predstavuje, ako celok, v súlade s čl. 3 ods. 1 písm. t) ES opatrenie nevyhnutné k splneniu poslania zverených Európskemu spoločenstvu, a zvlášť k zvyšovaniu životnej úrovne a kvality života v celom Spoločenstve (rozsudok Mostaza Claro, bod 37).

Podľa čl. 6 smernice „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok".

Príčiny eminentného záujmu EÚ pri ochrane spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami je možné vyvodiť aj zo snahy garantovať spotrebiteľom vyššiu kvalitu života bežných ľudí (por. čl. 51 ASTURCOM Telecomunicaciones). Spotreba participuje na HDP viac ako 50% a je preto dôležitá. Spotrebiteľ však nedokáže poukázať na nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách a ktoré by ho mohli odradiť od kúpy tovaru alebo prijímania služieb. Súdna dvor k ex offio ochrane spotrebiteľa judikoval už aj v spomínanom rozsudku MOSTAZA CLARO:, čl.25 . Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25).

Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27).

Súd poukazuje aj na judikatúru súdneho dvora napr. aj v rozhodnutí C-76/10 POHOTOVOŠŤ/Korčoková. Tam súdny dvor zdôrazňuje, že „vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenia, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (rozsudok Asturcom Telecomunicaciones, už citovaný, bod 52). Ako je zrejmé, súdny dvor kladie čl. 6 smernice a ochranu spotrebiteľa pred nečestnými zmluvnými podmienkami na úroveň pravidiel, na ktorých musí štát bezvýhradne trvať .

Problémové zmluvné podmienky nielenže spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech slabšej zmluvnej strany, ale má aj tendenciu negatívne ovplyvniť dôveru spotrebiteľov voči štandardizovaným produktom na trhu. Oprávnený ako osoba podnikajúca na trhu má totiž odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorý im svoje služby poskytuje, a preto od neho možno očakávať, že vo vzťahu k nim sa bude správať poctivo. Ak takýmto spôsobom nepostupuje, spreneverí sa princípu dôvery, resp. princípu právnej istoty druhého účastníka zmluvného vzťahu (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 342/09, tiež II.ÚS 3/06).

Poskytovanie finančných služieb pre spotrebiteľov musí byť vykonávané s náležitou odbornou starostlivosťou zahŕňajúcou predovšetkým ponuku vhodných zmluvných podmienok pre spotrebiteľa, komunikáciu s dlžníkom, rešpektovanie jeho základných ľudských práv a to tak pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, ako aj počas výkonu zabezpečovacích prostriedkov. Odborná starostlivosť v sebe zahŕňa dobrú vieru, morálku a bezvýhradné rešpektovanie zákona (uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica z 30. 9. 2009, sp. zn. 16CoE/107/2009).

Následne súd pristúpil k samotnému posudzovaniu napadnutej zmluvy, jej obsahu, ako i jej príloh z hľadiska toho, či tento úkon je platným alebo je neplatným, ako sa domáha žalobca.

Zmluva je dvojstranný (prípadne viacstranný) právny úkon, ktorý vzniká konsenzom, t.j. úplným a bezpodmienečným prijatím (akceptáciou) návrhu na uzavretie zmluvy. Návrh zmluvy (oferta) i jeho prijatie (akceptácia) sú jednostranné adresované právne úkony. Obvykle bývajú na jednej listine. I pre tieto jednotlivé jednostranné právne úkony platí, že musia spĺňať náležitosti požadované Občianskym zákonníkom všeobecne, a to náležitosti osoby, náležitosti vôle, prejavu, pomeru vôle a prejavu a náležitosti predmetu právneho úkonu. Týmto posledne uvedenými náležitosťami sú možnosť predmetu právneho úkonu (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a jeho dovoľnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka). Nedovoľnosť právneho úkonu je daná vtedy, ak je úkon v rozpore so zákonom alebo zákon obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V rozpore so zákonom sú tie právne úkony, ktorých vznik, alebo ich plnenie, je výslovne zakázané, resp. ktoré sa svojím obsahom alebo účelom priečia zákonnému zákazu. Právnymi úkonmi, ktoré zákon obchádzajú, sú také právne úkony, ktoré síce neodporujú výslovnému zákazu zákona, avšak svojimi dôsledkami smerujú k výsledku, ktorý zákonu odporuje.

Ak je určitý úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho vykonania. Ani pri uplatnení princípov spravodlivosti a dobrých mravov pri výkone práv a povinností nemá súd možnosť dodatočne zvažovať, či absolútnu neplatnosť úkonu "uzná alebo neuzná" (resp. či ju zohľadní alebo nezohľadní). Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (z úradnej povinnosti - ex officio). (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2011, sp. zn. 3 Cdo 144/2010).

Právna teória, ale aj Občiansky zákonník, rozlišuje medzi zmluvami, ktoré sú absolútne alebo relatívne neplatné. Rozdiel medzi nimi je ten, že na absolútne neplatný právny úkon musí súd prihliadať ex offo aj bez námietky účastníkov konania. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) , a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Toto právo sa nepremičuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú.

Súd má povinnosť ex offo prihliadať na práva spotrebiteľov v sporovom či aj v exekučnom konaní, pričom bola táto povinnosť súdov špeciálne zakotvená do právneho poriadku SR a to už okrem ustanovení §52 ods.2 Obč. zák. aj v zákone o ochrane spotrebiteľa, kde v §5b sa uvádza: orgán rozhodujúci o

nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlíada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Súd teda skúmal, pretože ustálil, že ide o nároky a práva zo spotrebiteľských zmlúv, či žalovaný dodržal pri zmluvnom vzťahu ustanovenia zákonov týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, a to bez ohľadu na to, ako napadnutý právny úkon nazval / lebo on predkladal zmluvu/.

Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách , § 52 ods.1., spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 54 ods.1,2 Občianskeho zákonníka: Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Ako už bolo spomínané, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj v čase uzatvorenia zmluvy stanovil, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší , výhodnejší...(Obdobne napr. rozhodnutia OS Banská Bystrica sp. zn. 6C/253/08, KS Prešov sp. zn.6 Co 2/13, KS Prešov sp. zn. 6Co/218/2012, KS Prešov sp. zn. 6 Co 224//2012, uznesenie ÚS sp. zn. I. ÚS 4702/2013).

Súd mal po vykonanom dokazovaní za to , že celá zmluva o spotrebiteľskom úvere aj s prílohou - všeobecnými obchodnými podmienkami je absolútne neplatná a to z viacerých dôvodov, avšak ale nie len z dôvodov, ktoré uviedol žalobca.

V prvom rade úverová zmluva nespĺňa ani formálne predpoklady vyžadované zákonom pre tento druh zmluvy.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V zmluve sú ustanovenia v rozpore s obmedzeniami vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka, ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa č.250/2007 Z .z., ale najmä s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 264/2006 Z. z., zákona č. 568/2007 Z. z., zákona č. 659/2007 Z. z., zákona č. 70/2008 Z. z., zákona č. 270/2008 Z. z., zákona č. 186/2009 Z. z. a zákona č. 492/2009 Z. z., č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov., resp. ich obchádzajú. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nemôžu absentovať ustanovenia týchto zákonov a nemôžu sa účelovo obchádzať, resp. byť s nimi v rozpore.

Okrem všeobecných náležitostí vyžadovaných Občianskym zákonníkom musí teda zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať aj náležitosti uvedené v ustanoveniach § 4 zákona spotrebiteľských úveroch, vo vtedy platnom znení. Podľa neho :

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí⁶) musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

(3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

(4) Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

(5) Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

Zo zmluvy vyplýva, že takéto náležitosti posudzovaná zmluva nemá..., čím síce samo osebe to neznamena jej neplatnosť, ale v spojení s ostatnými dôvodmi, okolnosťami a inými porušeniami zákona to vyvoláva, že zmluvu nemožno posúdiť ako platnú. Každopádne, zmluva v zmysle týchto ustanovení jednoznačne bezúročná, lebo nie sú v nej uvádzané náležitosti, a bez poplatkov, aj keby ju súd posúdil ako platnú...Inak, je možné, že tieto náležitosti majú všeobecné obchodné podmienky, avšak žalovaný nepreukázal, že bol s nimi žalobca oboznámený vopred, že boli spojené so zmluvou, boli

jej neoddeliteľnou súčasťou a hlavne, súdu sa ani za použitia okuliarov či iných technických pomôcok nepodarilo prečítať a zistiť obsah týchto podmienok, pre miniatúrnu, ani lupou takmer nečitateľné písmo, čo už súd považuje priamo za aroganciu veriteľa voči spotrebiteľovi. Navyiac, vyhlásením dlžníka v zmluve, že sa oboznámil s nimi a že sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, žalovaný nepripustne preniesol dôkazné bremeno na spotrebiteľa, čo je neprímeranou zmluvnou podmienkou. V zmysle tohto, aj ďalej uvádzaných skutočností ani na existenciu VOP súd právne relevantne neprihliadal, síce eviduje ich existenciu a predpokladaný obsah, no treba mať zato, ako keby vôbec neboli.

Týmto zároveň zmluvu, po formálnej stránke možno považovať aj za neurčitú, keďže podstatné jej časti majú ukrývať VOP a tie sa nepodarilo dešifrovať. Súd si síce mohol od žalovaného zadovážiť čitateľnú verziu týchto podmienok, ale to podľa súdu nemalo zmysel, pretože musí platnosť tejto konkrétnej zmluvy posudzovať z pohľadu konkrétneho spotrebiteľa, no a tomu bola predložená práve taká verzia VOP, aká sa nachádza v súdnom spise. Podľa § 37 Obč. zák., právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Zmluva tak stratila aj aspekt určitosti, čo je dôvodné aj z toho, že názvy článkov zmluvy neodrážajú obsah tam v nich uvedený.

Súd poukazuje v tejto súvislosti aj na rozhodnutie ÚS SR, sp. zn. I.ÚS 243/07 z 19.6.2008, v ktorom Ústavný súd vyslovil pravidlo, podľa ktorého sa má nejasný pojem vykladať v neprospech tej strany, ktorá ho použila (nejasná formulácia v zmluve sa má vykladať v neprospech strany, ktorá zmluvu formulovala) a má sa toto pravidlo, hoci je uvedené iba v § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka a § 54 Občianskeho zákonníka aplikovať aj ako všeobecná metóda výkladu právnych úkonov.

Tiež vyhlásenie žalobcu v zmluve, že svojím podpisom úverovej zmluvy potvrdzuje, že sa podrobne oboznámil so všeobecnými zmluvnými podmienkami (VOP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a ktoré tvoria neoddeliteľnú prílohu zmluvy, je priamo zistiteľnou neprijateľnou podmienkou podľa generálnej klauzuly (§53 ods.1 Obč. zák.), keďže jej účinkom je, že sa na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke, či sa skutočne s predloženými zmluvnými podmienkami oboznámil. Z rozhodovacej činnosti súdov SR i ČR, ako i z činnosti Komisie MS SR na ochranu spotrebiteľa sú známe prípady, keď spotrebiteľia podpísali spotrebiteľské zmluvy obsahujúce zmluvné podmienky, avšak ako sa ďalej ukázalo, neboli im tiež vôbec poskytnuté a v mnohých prípadoch nemali ani priestor na oboznámenie sa s nimi (§53 ods.4 písm. a) Obč. zák.) Aj zo samotnej žaloby vyplýva, že tieto podmienky neboli vôbec neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, neboli ani technicky spojené so zmluvou a samotným podpisom úverovej zmluvy prenos dôkazného bremena na spotrebiteľa treba považovať za neprijateľný. Takéto ustanovenia v zmluve či VOP s poukazom iba na podpis úverovej zmluvy vyvoláva hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom súčasne nie je vylúčené ani to, že s ohľadom na okolnosti prípadu môže byť naplnený aj dôvod neprijateľnosti podľa §53 ods.4 písm.a) Obč. zák..

Súčasná judikatúra vo viacerých rozhodnutiach súdov konštatovala, že ak všeobecné zmluvné podmienky k zmluve o úvere neboli zmluvnými stranami osobitne podpísané, nemôžu sa stať súčasťou zmluvy. Aj toto je ďalší dôvod, prečo súd posudzoval VOP tak, ako uvádza.

Vzhľadom aj na vyššie uvedené skutočnosti, preto súd vôbec neakceptoval všeobecné obchodné podmienky, ktoré mali údajne tvoriť prílohu úverovej zmluvy a vychádzať čisto z ustanovení úverovej zmluvy. Nič pritom nebránilo žalovanému tieto podmienky technicky neoddeliteľne spojiť s úverovou zmluvou alebo aspoň podpísať ich prevzatím dlžníkmi na písomnom potvrdení a samozrejme, vyhotoviť ich v čitateľnom znení.

Pritom, podľa súdu VOP je potrebné považovať aj za inú obchodnú podmienku podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, čo vyplýva aj z § 11 ods. 1 zákona o bankách, ktorá mala byť klientovi "v čase uzatvorenia zmluvy známa, lebo s ňou musí vyjadriť svoj výslovný súhlas a musí byť k návrhu zmluvy priložená a tak tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

Aj podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak sa úverový vzťah posudzuje ako absolútny, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvou známe alebo k návrhu pripojené.

V pochybnostiach musí ten, kto sa ich / VOP / dovoláva, poukazuje na ich ustanovenia preukázať, že boli k zmluve pripojené alebo že boli druhej strane známe. (rozsudok Vrchného soudu v Praze zo dňa 24. 2. 1998, sp. zn. 5 Cmo 318/97, publikovaný v Soudních rozhledech 10/1998, str. 259). Ak tento výklad platí pre obchodnoprávne vzťahy, ktoré vo všeobecnosti vykazujú vyššiu mieru dispozitívnosti, tým skôr musia platiť aj pre spotrebiteľské vzťahy. A to žalovaný nepreukázal.

Obchodné podmienky pritom v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa zrejme uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute, úrokoch a pod). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu. V rámci spotrebiteľských zmlúv dojednania zakladajúce zmluvnú pokutu (podobne ako rozhodcovská doložka a pod.) zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej (listiny, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis. (nález Ústavného súdu ČR z 11. novembra 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/11).

Aj samotné záverečné ustanovenie zmluvy / vyhlásenia zmluvných strán / v kontexte s ostatnými, nejasnými podmienkami a formuláciami zmluvy je ďalšou neprijateľnou podmienkou podľa generálnej klauzuly (§53 ods.1 Obč. zák.), keďže jej účinkom je, že sa na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke, či sa skutočne dostatočne s predloženými zmluvnými podmienkami úverovej zmluvy oboznámil.

Podľa čl. 4 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú v rámci súdnej kontroly zmluvných podmienok zohľadniť inter alia aj ostatné zmluvné podmienky. Súd pritom podľa § 153 O.s.p. v spore zo spotrebiteľskej zmluvy môže aj bez návrhu vysloviť, že určitá / v návrhu neuvedená / podmienka použitá v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná. Vzhľadom na to, že súd prioritne dospel k záveru, že aj z tohto dôvodu je neplatná celá zmluva, tieto neprijateľné podmienky, resp. len niekoľko z nich, aj tie, na ktoré správne poukázal žalobca a ktoré vedel prečítať po technickom zväčšení, vymenúva príkladom len v dôvodoch rozsudku, a nevymenoval ich v samotnom výroku rozsudku..Nakoniec tomu by bránilo aj to, že tieto podmienky nevie zistiť pre tak malé a nečitateľné písmo a tak by ani nemohol svojej povinnosti dostať...

Zmluva je tak aj z týchto dôvodov aj ,s viacerými neprijateľnými podmienkami, ktoré vyplývajú zo samotnej zmluvy neplatnou. V tejto súvislosti poukazuje súd napr. aj na rozhodnutie KS v Prešove z 21.11.2012, sp. zn. 18 Co 109/2011, v ktorom odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, ktorý určil neplatnosť zmluvy o úvere aj pre početné neprijateľné podmienky. Uviedol, že táto posudzovaná zmluva nie je z objektívneho hľadiska ako celok udržateľná, keďže vadami trpia v podstate všetky jej články.

Súd pre tak zásadné vady nedokázal oddeliť časti zmluvy, ktoré by bolo možné oddeliť bez ostatného obsahu tak, aby mohli reálne platiť samé. Aj preto musel za neplatnú určiť celú zmluvu. Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. - § 41 Občianskeho zákonníka.

Jeden z ďalších dôvodov, aj keď nie najvýznamnejší je to, že zmluva o úvere je neplatná pre nedostatok slobodnej vôle a preto, že bola uzavretá v tiesni a finančnej neschopnosti a bez toho, žeby žalovaný preukázal, že sa žalobca vopred oboznámil s týmito podmienkami, že mu ich aj reálne odovzdal a pod. Žalobcovi pritom zrejme nebol dopredu poskytnutý žiaden podrobný návrh podmienok úveru dopredu, ani žiaden návrh zmluvy na pripomienkovanie, ani nebol daný žiaden časový priestor pred samotným jej podpisom, až pri podpise mohol uvidieť text zmluvy a možno i VOP / VOP zrejme len ako obrázok, lebo ani s technickými pomôckami sa nedá čítať / prvý krát, no pre spomínané dôvody bol určite za akýchkoľvek okolností nútení predloženú úverovú zmluvu podpísať, pričom nebolo možné na nej nič meniť, inak by úver poskytnutý nebol... .A úver nevyhnutne potreboval, čo žalovaný dobre vedel..

Podľa § 37 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 39a Občianskeho zákonníka /Úžera / neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

Podľa § 49 Občianskeho zákonníka, účastník, ktorý uzavrel zmluvu v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, má právo od zmluvy odstúpiť.

Úver podľa vyjadrenia žalobcu / a žalovaný to v konaní nespochybnil / bol braný vynútené na liečbu vážneho ochorenia dcéry žalobcu, zrejme aj v zlom citovom rozpoložení, v tiesni, strese a pod časovým tlakom....

Podľa zák.č.250/2007 Z. z . o ochrane spotrebiteľa v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, v § 3 ods.3 , § 3 ods..5 ,§ 4 ods.2,6, 8 sa uvádza: Predávajúci nesmie spotrebiteľovi a/ ukladať povinnosť bez právneho dôvodu, b/ upierať práva podľa § 3. Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru .

Ďalej, časť ustanovení v samotnej posudzovanej úverovej zmluve je v rozpore s pravidlami dobrých mravov / contra bonos mores /, v dôsledku aj čoho je aj podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka predmetná úverová zmluva neplatná.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah (bez ohľadu na zmluvnú voľnosť tento obsah stanoviť, na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, a na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere) ocitne v rozpore so všeobecne uznávanou mienkou, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť obsah ich správania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti.

Ide o absolútnu neplatnosť, ktorej sa môže dovolať ktokoľvek a kedykoľvek. Občiansky zákonník, ani iný predpis nedefinuje pojem dobré mravy konkrétne, s výnimkou §4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa , kde sa uvádza, že predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi, ktorými sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyselnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Termín "dobré mravy" nachádzame napríklad aj v ustanoveniach § 3, § 39, § 148, § 424, § 469a, § 482 Obč. zák. a iných.

Teória a aj súdna prax zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Dobré mravy netvorí spoločenský normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcim všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania a pod. Dobré mravy sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných.

Občiansky zákonník teda sám nedefinuje pojem dobré mravy, no teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Z toho vyplýva, že tieto morálne pravidlá majú objektívnu

povahu, a preto aj akékoľvek súhlasné, a teda subjektívne motivované vyhlásenie zmluvných strán, nie je smerodajné v tom, či nimi uzavretá zmluva je v súlade s dobrými mravmi, alebo nie. (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. augusta 2008, sp. zn. 16Co/152/2008).

Dobrymi mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. (uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 55/2011).

Je pravidlom, že súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy, bez ohľadu na to, či bol výsledkom slobodného dojednania medzi účastníkmi zmluvy. (nález Ústavného súdu ČR zo 7. mája 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07).

Všetky podstatné stránky úverovej zmluvy sú zamerané a formulované jednostranne a tak, aby sa ich prostredníctvom dosiahol na jednej strane sociálne nepriaznivý a spoločensky nežiadúci účel tým, aby občan bol vystavený na milosť či nemilosť banky, bez žiadnych práv /v zmluve niet pre spotrebiteľa žiadne právo/ a mohol byť drastickým spôsobom a mnohorakým spôsobom šikanizovaný, čo zákon zakazuje a na druhej strane, aby sa dosiahol rýchly a neprimeraný majetkový prospech bez vedomia dlžníka či možnosti jeho kontroly postupu veriteľa. Je to príklad amorálneho, antisociálneho a antihumánneho správania sa podnikateľského subjektu v súkromnoprávných vzťahoch, a teda na tej najelementárnejšej úrovni je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. To, že VOP sú nečitateľné a sú v takom malom písme, pričom práve tam veriteľ ako žalovaný schoval všetky svoje práva, je naozaj nutné kvalifikovať ako postup v rozpore s dobrými mravmi, okrem toho, že je to neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Zákon explicitne nekonfrontuje navzájom inštitút dobrých mravov a inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky. Každopádne na to, aby sa skonštatovala blízkosť týchto inštitútov z hľadiska ich významu a zákonom sledovaného cieľa ratio legis, netreba použiť ani zložité výkladové metódy.

Pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku, aj takto sa dajú definovať dobré mravy, ak tomuto kritériu zmluvná podmienka nevyhovuje, prieči sa dobrým mravom.

Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej, rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. (už spomínané uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 55/2011).

Poskytovanie finančných služieb oprávnenými subjektmi pre spotrebiteľov ale musí byť vykonávané s náležitou odbornou starostlivosťou zahŕňajúcou predovšetkým ponuku vhodných zmluvných podmienok pre spotrebiteľa, komunikáciu s dlžníkom, rešpektovanie jeho základných ľudských práv a to tak pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, ako aj počas výkonu zabezpečovacích prostriedkov. Odborná starostlivosť v sebe zahŕňa dobrú vieru, morálku a bezvýhradné rešpektovanie zákona.(uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica z 30. 9. 2009, sp. zn. 16CoE/107/2009).

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka , podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá akoby zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn

spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96).

V rozpore s dobrými mravmi sú tak v podstate všetky zásadné povinné časti zmluvy, keďže obchádza sa aj zákon / a tak zrejme i všeobecné zmluvné podmienky/.

Nemorálnym je už len to, že veriteľ vedome odignoroval všetky práva spotrebiteľa stanovené právnym predpisom či medzinárodnými aktami a tieto vedome obišiel, aby bol vo výhodnejšej a šikanizujúcej pozícii. A ak niekto koná vedome rozpore so zákonom či obchádza zákon, a s uvádzaným zámerom, je tento úkon sám osebe nielen nemorálnym, odporujúcim dobrým mravom, ale na viac preto ešte neplatným pre rozpor a obchádzanie zákona /§ 39 Obč. zák./ . Naviac, veriteľ tak konal aj v rozpore s §§ 1 -3 O. s. p..

Ako sa už vyššie uvádza, časť ustanovení v posudzovanej úverovej zmluve je v rozpore so zákonom / a obchádza tieto ustanovenia, čím spôsobuje jednako neplatnosť nielen týchto častí zmluvy, ale pre ich počet a ich charakter robia ju neschopnou platnosti ako celok, v dôsledku čoho je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka predmetná úverová zmluva neplatná. Podľa § 39 Obč. zák. neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V zmluve o úvere sú ustanovenia v rozpore s obmedzeniami , resp. ich obchádzajú, vyplývajúcimi v tom čase z ustanovení Obč. zákonníka, zákona o bankách č. 483/2001 Z. z., ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z., právom EÚ, ktorej členmi v tom čase SR už bola. V zmluve o úvere preto nemôžu absentovať ustanovenia týchto zákonov a noriem, smerníc a nemôžu sa účelovo obchádzať, resp. byť s nimi v rozpore.

V predmetnej veci, pokiaľ má súd posúdiť, či zmluva je neplatná, a či boli splnené podmienky, má z úradnej moci skúmať, či zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalovaným a žalobcom zo dňa 30.9.2009, a jej prílohy a ktorá obsahovala , je platnou zmluvou, z ktorej nastali právne účinky. Avšak v predmetnej zmluve boli dohodnuté neprijateľné podmienky a podporne pre tento prípad je nutné aplikovať aj Smernicu Rady ES č. 93/13/EHS z 05.apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktoré robia tieto spotrebiteľské zmluvy neplatnými. Úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi obsahuje takéto "neprijateľné" "podmienky", a pre ich počet a charakter je preto podľa súdu absolútne neplatná. Predmetnú úverovú zmluvu, resp. jej platnosť či neplatnosť treba posudzovať totiž zo širšieho hľadiska. Zmluva je tak aj z týchto dôvodov - množstvom neprijateľných podmienok neplatnou.

Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. - § 41 Obč. zák. A pri vypustení vytykánych neprijateľných podmienok strácajú ostatné ustanovenia zmluvy zmysel a nespĺňajú náležitosti vyžadované zákonom pre daný typ zmluvy, nemožno ich oddeliť od zvyšku zmluvy bez toho, aby zmluva ostala platnou.

V zmluve nie je vymedzená sadzba úroku, v súlade so zákonnou normou, od ktorého sa mali odvíjať jednotlivé splátky. Je pritom len uvedená výška úroku pričom celá suma budúcich úrokov ako výnosov sa neuvádza.. Čo sa týka žalobcom namietanej výšky úroku, ten je naozaj v rozpore s právnym predpisom. Pritom napr. Krajský súd v Ostrave v rozhodnutí 16 ICm 944/2010 skonštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vztiahnuť na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Ročná úroková sadzba uvedená v zmluve o pôžičke je 29,22%, čo je neprimerane vysoké, prevyšuje úroky v bankách o viac ako 100 %, keďže úroková sadzba za spotrebiteľské úvery poskytované bankami v septembri 2009 predstavovala 12,95 % p. a.. Pri tomto rozdieli práve žalovaný poškodil žalobcu a získal bezdôvodné obohatenie minimálne vo výške 248,01 €. Vzhľadom na prvý výrok rozsudku však súd návrh na vrátenie bezdôvodného obohatenia zamietol, nakoľko účastníci si musia navzájom vrátiť všetko, čo podľa neplatnej zmluvy plnili a keďže žalobca oproti požičaným 600,- € plnil 997,92 €, má nárok na vrátenie vyššej sumy, ako v žalobe z titulu bezdôvodného obohatenia požadoval.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Rovnako dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 10 % z každej omeškanej splátky je súdom v tej, ako už aj v mnohých iných obdobných konaniach súdov Slovenskej republiky, vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka, a preto absolútne neplatná s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 4 Občianskeho zákonníka, minimálne opäť pre rozpor s dobrými mravmi (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 3 Co 3/2011 zo dňa 28.9.2011).

Zmluva síce uvádza údaj aj o RPMN, avšak tento pojem sa obsahovo nekryje s úrokovou sadzbou, nakoniec zákon vyžaduje obe sadzby uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch. Súd teda neprijal zdôvodnenie žalovaného, že vlastne v tomto prípade ide o totožný údaj, lebo tomu tak nie je. Nakoniec aj samotný zákon to jasne rozlišuje.

V zmluve sa skutočne vynucuje aj poistenie úveru, ako uvádza žalobca, čo je rovnako neprijateľnou podmienkou, zakázanou priamo zákonom o ochrane spotrebiteľov. Tento zákon o. i. tiež stanovuje nasledovné :

§ 3 ods.1) - Každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

(2) Právo spotrebiteľa na informácie sa zabezpečuje povinnosťou orgánu verejnej moci zverejniť právoplatné rozhodnutia vo veciach týkajúcich sa ustanovení tohto zákona, ako aj ďalších osobitných predpisov upravujúcich práva spotrebiteľov. Ak spotrebiteľ uplatní právo na sprístupnenie právoplatného rozhodnutia nahliadnutím do rozhodnutia v sídle orgánu verejnej moci, ktorý rozhodnutie vydal, má právo robiť si z rozhodnutia výpisy a odpisy. Spotrebiteľ má aj právo požiadať orgán verejnej moci o vyhotovenie kópie rozhodnutia. Skutočné náklady spojené s vyhotovením kópie znáša spotrebiteľ.

(3) Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách,

§4 (1) - Predávajúci je povinný

- a) predávať výrobky v správnej hmotnosti, miere alebo v správnom množstve a umožniť spotrebiteľovi prekontrolovať si správnosť týchto údajov,
- b) predávať výrobky a poskytovať služby v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná, môže predávajúci predávať výrobky v nižšej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely,
- c) predávať výrobky a poskytovať služby za dohodnuté ceny,
- d) správne účtovať ceny pri predaji výrobkov alebo pri poskytovaní služieb,

§4 ods.6) -Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

§ 10a, ods.1) - Predávajúci je povinný pred uzavretím zmluvy alebo ak sa zmluva uzatvára na základe objednávky spotrebiteľa pred tým, ako spotrebiteľ odošle objednávku, ak nie sú tieto informácie zjavné vzhľadom na povahu výrobku alebo služby, spotrebiteľovi jasným a zrozumiteľným spôsobom oznámiť

- a) hlavné vlastnosti výrobku alebo charakter služby v rozsahu primeranom výrobku alebo službe,
- b) obchodné meno a sídlo alebo miesto podnikania predávajúceho,
- c) telefónne číslo predávajúceho a ďalšie údaje, ktoré sú dôležité pre kontakt spotrebiteľa s predávajúcim, najmä adresu jeho elektronickej pošty a číslo faxu, ak ich má,
- d) predajnú cenu výrobku alebo služby alebo, ak vzhľadom na povahu výrobku alebo služby nemožno cenu primerane určiť vopred, spôsob, akým sa vypočíta, ako aj náklady na dopravu, dodanie, poštovné a iné náklady a poplatky, alebo ak tieto náklady a poplatky nemožno určiť vopred, skutočnosť, že do celkovej ceny môžu byť zarátané takéto náklady a poplatky,

§ 11 ods. 1 Predávajúci je povinný pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku alebo charaktere poskytovanej služby, o spôsobe použitia, montáže a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia, montáže alebo údržby, o podmienkach uchovávania a skladovania, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou. Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod.

§ 14 - Predávajúci je povinný informovať spotrebiteľa o cene predávaného výrobku alebo poskytovanej služby a zreteľne označiť výrobok alebo službu cenou alebo informáciu o cene inak vhodne sprístupniť. Ak je podmienkou na kúpu výrobku alebo poskytnutie služby kúpa iného výrobku alebo poskytnutie inej služby, predávajúci je povinný informovať spotrebiteľa o cene tohto iného výrobku alebo o cene tejto inej služby spolu s cenou za predávaný výrobok alebo poskytovanú službu.

V tejto súvislosti poukazuje súd opätovne napr. na spomínané rozhodnutie KS v Prešove z 21.11.2012, sp. zn. 18 Co 109/2011, v ktorom odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý určil neplatnosť zmluvy o úvere pre početné neprijateľné zmluvné podmienky. Odvolací súd, napriek snahe udržať zmluvu v platnosti, ustálil, že táto nie je z objektívneho hľadiska ako celok udržateľná, keďže vadami netrpia iba jej podstatné náležitosti, ale v podstate všetky časti (články). Neprihliadal pritom na výhodnosť neplatnosti zmluvy pre toho ktorého účastníka zmluvy, ale na objektívne hľadisko, či je zmluva ako celok neplatná resp. ďalej možná (cieľ zakotvený v čl. 6 ods. 1 in fine smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Za dôležité tiež považoval hľadisko, či by zmluvné strany mali vôľu na kontrakte bez neplatných klauzúl. Za neprijateľnú určil odvolací súd s poukazom na judikatúru nemeckého Najvyššieho spolkového súdneho dvora aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Odvolací súd si v tomto smere osvojuje nemeckú názorovú líniu, podľa ktorej či už administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa, a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. V tomto zmysle za neprijateľné súdy posúdili napríklad paušálne náklady s uplatnením pohľadávky, zmluvné sankcie, úroky z omeškania a cenu odplaty za poskytnutie úveru. Odvolací súd za neprijateľnú podmienku určil aj ustanovenie úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožňovalo inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru. Odvolací súd vyjadril tiež názor, že slovenská právna úprava výkonu záložného práva umožňujúca uspokojenie pohľadávky dodávateľa z majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly je v kolízii s princípom efektivity úniného práva a umožňuje obísť dôležitý prvok práva EÚ, ktorým je ex offio súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok.

Tu treba tiež poukázať na rozsudok Súdného dvora EÚ zo 14. júna 2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino: Vnútroštátny súd nemôže zmeniť obsah nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom.

Podľa čl. 4 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú v rámci súdnej kontroly zmluvných podmienok zohľadniť inter alia aj ostatné zmluvné podmienky. Súd pritom podľa § 153 O.s.p. v spore zo spotrebiteľskej zmluvy môže aj bez návrhu vysloviť, že určitá / v návrhu neuvedená / podmienka použitá v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná.

Občiansky zákonník pritom len indikatívne vypočítava neprijateľné zmluvné podmienky (arg. slovom „najmä“, § 53 ods. 4 Obč. zák.) To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky z akéhokoľvek zmluvného dojednaní v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (tzv. generálna klauzula). O tom, že neprijateľné podmienky sú zároveň aj v rozpore s dobrými mravmi, by nemali byť žiadne pochybnosti (arg. slovo „hrubá nerovnováha“). Treba uviesť, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu nemal pritom nijakú možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou (čl. 25 MOSTAZA CLARO).

Niet prekážky, aby súd nepodrobil súdnej kontrole z hľadiska cieľov smernice zmluvné podmienky, ktoré oprávnený povinnému navrhol v rámci štandardnej formulárovej zmluvy. Povinný ako spotrebiteľ finančnej služby teda prijal v rámci zmluvných podmienok mnoho nevýhodných položiek a určite nejde

ani o ignoráciu zásady „vigilantibus iura“, pretože práve štandardné formulárové zmluvy sú typické tým, že buď spotrebiteľ prijme službu alebo neprijme, pričom pri finančných službách je v takej naliehavej situácii, že zásadne musí službu prijať. Prijatím sa pri štandardných formulárových zmluvách rozumie stav, že sa služba prijíma aj so všeobecnými obchodnými podmienkami a spravidla niet priestoru na úpravu všeobecných obchodných podmienok, alebo predstava o možnosti zmeny týchto podmienok je len iluzórna.

Súd ďalej uvádza, že podľa § 53 Občianskeho zákonníka:

1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. 4) Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,

f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,

g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,

i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,

j) dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny služieb bez toho, aby mal právo odstúpiť od zmluvy

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,

o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,

5) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

9) Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10) Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V zmluve o úvere sú ustanovenia v rozpore s obmedzeniami, resp. ich obchádzajú, vyplývajúcimi v tom čase z ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o bankách č. 483/2001 Z. z., ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z., právom EÚ, ktorej členmi v tom čase SR už bola. V zmluve o úvere preto nemôžu absentovať ustanovenia týchto zákonov a noriem, smerníc a nemôžu sa účelovo obchádzať, resp. byť s nimi v rozpore.

Podľa § 53 d) Občianskeho zákonníka, spotrebiteľská zmluva, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, ako je uvedená vo výroku rozhodnutia súdu a jej uzavretie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praxe alebo úžery, je neplatná.

Podľa § 7 Zák. č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa,

(1) Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

(2) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

(3) Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovné.

(4) Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

(5) Používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 8:

(1) Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

a) existencii produktu alebo k povahe produktu,

b) hlavným znakom produktu, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkovi po predaji produktu a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na produkte,

c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo produktu,

d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,

e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,

f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo

g) právu spotrebiteľa vrátane práva na výmenu dodaného produktu alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

(2) Obchodná praktika sa taktiež považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, a zahŕňa

a) marketing produktu vrátane porovnávacej reklamy, ktorý spôsobuje nebezpečenstvo zámeny s akýmkoľvek iným produktom, ochrannou známkou, obchodným menom alebo iným rozlišujúcim znakom účastníka hospodárskej súťaže,

b) neplnenie záväzkov obsiahnutých v kódexe správania, k dodržiavaniu ktorých sa predávajúci zaviazal.

(3) Obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostriedku opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

(4) Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 3, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

(5) Ak prostriedok použitý na oznamovanie obchodnej praktiky vytvára priestorové alebo časové obmedzenia pri rozhodovaní o tom, či bolo poskytnutie informácie opomenuté, berú sa do úvahy tieto obmedzenia, ako aj opatrenia prijaté predávajúcim na sprístupnenie informácií spotrebiteľovi inými prostriedkami.

(6) Pri výzve na kúpu sa za podstatné informácie, ak už nie sú zrejmé z kontextu, považujú informácie o

a) hlavných vlastnostiach produktu v rozsahu primeranom komunikačnému prostriedku a produktu,

b) údajoch o predávajúcom, obchodné meno a adresa, alebo údajoch o jeho splnomocnencovi,

c) cene, alebo ak vzhľadom na povahu produktu nemožno cenu rozumne určiť vopred, o spôsobe, ktorým sa vypočíta, ako aj o ďalších nákladoch na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto náklady nemožno určiť vopred, skutočnosť, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie náklady,
d) dohode o spôsobe platby, podmienkach dodania, vyhotovenia a vybavovania reklamácie, ak sa odlišujú od požiadaviek odbornej starostlivosti,
e) existencii práva, pre produkty alebo transakcie, na odstúpenie od zmluvy alebo vypovedanie zmluvy.
(7) Podstatné požiadavky na informácie vo vzťahu k obchodnej komunikácii vrátane reklamy alebo marketingu ustanovujú osobitné predpisy.

§9 - Pri určení, či sa v agresívnej obchodnej praktike používa obťažovanie, nátlak vrátane použitia fyzickej sily alebo neprimeraný vplyv, berú sa do úvahy
a) jej načasovanie, miesto, povaha alebo dĺžka trvania,
b) použitie hrozby alebo hanlivého jazyka alebo správania,
c) zneužívanie predávajúcim osobného nešťastia alebo okolnosti, ktoré sú predávajúcemu známe a ktoré sú také vážne, že môžu zhoršiť úsudok spotrebiteľa, na ovplyvnenie rozhodnutia spotrebiteľa so zreteľom na produkt,
d) sťažujúce alebo neprimerané mimozmluvné prekážky, ktoré dáva predávajúci, ak si spotrebiteľ želá vykonať práva podľa zmluvy vrátane práva vypovedať zmluvu alebo zmeniť produkt alebo predávajúceho,
e) hrozba podniknúť kroky, ktoré nemožno podniknúť legálne.

Súd vzhľadom na tieto ustanovenia zákona vyhodnotil celkový postup žalovaného pri uzatváraní zmluvy ako nekalú obchodnú praktiku, aj vzhľadom na to, že už vyššie podrobné uvedené neprijateľné podmienky zmluvy, ktoré príkladmo uviedol a vedel zistiť, boli dosiahnuté zmluvou za použitia nekalej obchodnej praktiky, preto by zmluva bola jednoznačne neplatnou aj pre tento dôvod. Súd však zvolil iný postup, neuviedol do výroku tieto podmienky, lebo zmluvu považuje neplatnú z viacerých dôvodov.

Žalovaný v tomto posudzovanom prípade pri spracovaní zmluvy a jej podmienok a pri realizácii práv vyplývajúcich zo zmluvy postupoval právne a morálne nekonformne, postupoval v rozpore s najmä samotným právom, teda zákonom a aj dobrými mravmi a aj zásadami poctivého obchodného styku. Zmluva žalovaného uzavretá so žalobcom vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na ich koncepciu, sledovala zrejme iba zámer pri nastavení nerovných a znevýhodňujúcich podmienok dlžníka neúmerne posilniť jeho postavenie ako veriteľa na úkor spotrebiteľa a prípadne neskôr ľahko sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Žalovaný pri koncipovaní takéhoto typu zmluvy a pri jej uzatváraní, ako aj s ňou súvisiacich ostatných zmlúv, postupoval premyslene, do zmluvy a jej príloh zrejme zakomponoval neprimeraných zmluvných podmienok, sankcií, ktoré ale preto, že neboli priamo v zmluve, ani v jej technicky neoddeliteľnej prílohe, ale v akomsi samostatnom nečitateľnom liste prílohe budili dojem bezvýznamnosti, ...každopádne postupoval aj v rozpore s ustanovením § 3 ods.2 Obč. zák., podľa ktorého právnické osoby dbajú o to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov. Zmluvu preto súd z uvedených dôvodov posúdil ako neplatnú.

Súd ma tiež za to, že týmto zdôvodnením odpovedal aj na všetky rozhodujúce námietky žalovaného a nebude sa im jednotlivito venovať.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 a 149 ods. 1 OSP a predstavujú trovy právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej pomoci (prevzatie, zastupovanie vrátane prvej porady s klientom, podanie žaloby, písomné vyjadrenie vo veci samej z 30.8.2015, účasť na pojednávaní dňa 7.7.2015, 24.9.2015, 22.10.2015 - polovica tarify), pri hodnote úkonu 61,85 eur od 1.1.2014 - 31.12.2014 pri výpočtovom základe 804,- eur a hodnote úkonu 64,53 eur za úkony v roku 2015 pri výpočtovom základe 839,- eur, z 2 krát režijného paušálu po 80,04 eur, 4 krát režijného paušálu 8,39 eur, z cestovných nákladov vo výške 176,28 eur v dňoch konania pojednávaní a z náhrady za straty času za tie isté dni vo výške 335,52 eur. Žalobca síce nebol úspešný ohľadom navrhovaného petitu o vrátenie bezdôvodného obohatenia, avšak povinnosť žalovaného uhradiť mu všetko, čo od neho dostal vyplýva priamo zo zákonnej úpravy (a je to suma vyššia ako požadovaná žalobou), má súd za to, že časť, v ktorej žalobca nebol úspešný, je vzhľadom na rozhodnutie súdu irelevantná a ako už je uvedené, vyrovnanie medzi účastníkmi vyplýva priamo zo zákona (žalobca žalovanému mu vrátiť z neplatnej zmluvy 600,- €, žalovaný žalobcovi 997,92 €, teda rozdiel v prospech žalobcu je 397,92 €).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).